

KIOKAN

J.D. ROBB

SE MNOU
SI
NEZACÍNEJ

Copyright © 2017 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SECRETS IN DEATH

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Melita Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-897-3

*Tři můžou uchovat tajemství,
pokud jsou dva z nich mrtví.*

Benjamin Franklin

*Klepy nemusejí být lživé, aby byly zlé –
mnoho pravd by se nemělo roznášet.*

Frank A. Clark

1. kapitola

Nezabije ji to.
Pravděpodobně.

Poručík Eva Dallasová kráčela po chodníku davem lidí, obočí pod kulichem se sněhovou vločkou stažené: její myšlenky byly skoro stejně nepříjemné jako únorový vítr.

Raději by seděla v autě a probíjela se domů zácpou. Vlastně by raději bojovala na život a na smrt někde v postranní uličce s feťákem na Zeusu, než aby šla do načančaného, honosného baru.

Jenže dala slovo a došly jí výmluvy – důvody, jak se sama opravila. Dřív měla pádné důvody, proč tuhle schůzku odložit.

Například vraždu.

Pro policistku z oddělení vražd byla násilná smrt na denním pořádku včetně všeho, co k tomu patřilo. Žádné nóbl drinky a nezávazné klábosení.

Odevzdaně si naccpala ruce – už zase si zapomněla ty zatračené rukavice – do kapes dlouhého koženého kabátu, co se vzdouval a pleskal ji do dlouhých nohou. Za chůze přes dva bloky se rozhlížela pozornýma, bystrýma policajtskýma očima. Možná uvidí pouličního zloděje – kolem chodilo dost turistů s peněženkami téměř vykukujícími ven a zvoucími ke krádeži.

Nebyla by její chyba, kdyby musela někoho zatknout a znovu tuhle schůzku odložit.

Jenže chmatáci si podle všeho vzali večer volna.

Připomněla si, že drink s doktorkou Garnet DeWinterovou, elegantně se oblékající soudní antropoložkou, která člověku mírně lezla na nervy, ji nemůže podráždit ani unudit k smrti.

A kdyby smrt nudou představovala reálné riziko, určitě by v roce 2061 už existoval lék.

Třicet minut, opakovala si v duchu. Maximálně čtyřicet a pak pryč. Dohoda splněna.

Zastavila se před barem – vysoká, vytáhlá žena v kotníkových botách s plochou podrážkou, dlouhém černém kabátu a nemístné čepici se sněhovou vločkou nataženou přes nakrátko ostříhané hnědé vlasy a zamračená obočí.

DU VIN.

Hloupé jméno, pomyslela si a pohrdavě se ušklíbla. Namyšlené francouzské jméno pro bar.

Napadlo ji, jestli bar nepatří Roarkeovi, protože mu patřilo skoro všechno ostatní. Radši by si dala drink s ním. Doma.

Jenže teď to nešlo.

Sáhla po klice u dveří a vzpomněla si na čepici s vločkou. Strhla si ji z hlavy a nacpala ji do kapsy, aby si uchovala trochu důstojnosti.

Opustila hluk a ruch newyorského centra a vešla do zvuků květinami vyzdobené, luxusní, předražené putyky.

U protější stěny se táhl barpult z matného, elegantního stříbra a stácel se do podoby písmena S. Za ním byly police s lesklými lahvemi odrážejícími se v zrcadlech. Na vrchní se z černo-bíle kostkovaných květináčů přelévaly exotické červené květiny.

Před barem byla řada stoliček s černo-bíle kostkovanými sedátky. Na každém seděl jeden zadek, zatímco kolem se tísnil další zákazníci a zaměstnávali trojici barmanů.

Rozlehlá místnost, umělecky osvětlená stříbrnými lustříky květinových tvarů, poskytovala prostor kójím a vysokým i nízkým stolům – a ovšem číšníkům a servírkám v elegantní černé, kteří se pohybovali mezi nimi.

Pod hukotem hlasů, cinkajících skleniček a cvakáním bot na naleštěné podlaze zněla z reproduktorů hudba – francouzský šanson zpívaný chraplavým ženským hlasem.

Evě to připadalo moc... všechno.

Při instinktivní obhlídce místnosti na okamžik zakotvila pohledem na blondýně s krásnými rysy, hustými dlouhými vlasy a vlnadným tělem natěsnaným ve světle růžovém kompletu a kozačkách s vysokými podpatky, stejně zelenými jako její oči.

Trvalo jen zlomek vteřiny, než v ní Eva poznala bulvární novinářku – nebo, jak si Larinda Marsová sama říkala, reportérku ze společnosti. To poslední, o co Eva stála, pokud nepočítala nějaký podezřelý francouzský drink, bylo dostat se do společenské rubriky na kanálu Sedmdesát pět.

Marsová se zatím podle všeho soustředila na svého společníka u stolu, takže si Evina příchodu nevšimla. Muž byl zhruba pětatřicetiletý míšenec, elegantní, upravený, s vlnitými hnědými vlasy a modrýma očima, co vypadaly stejně otráveně, jako se Eva cítila. Podnikatelský oblek – žádná konfekce – a luxusní náramkový počítač.

Jeho obličej jí nepřipadal povědomý, ale pokud udrží pozornost Larindy Marsové, Eva je jeho dlužnicí.

Přistoupila k ní uvaďčeka s jasně červenými vlasy vyčesanými do vývrtky, z níž by člověka rozbolela hlava, a s profesionálním úsměvem se zeptala:

„Dobrý večer, máte rezervaci?“

„Já nevím. Mám se tady s někým sejít. Možná nepřišla.“
Prosím, Bože!

„Snad si rezervovala stůl ona?“

„Nevím. DeWinterová.“

„Ach ano, doktorka DeWinterová. Je tady. Myslím, že se šla upravit. Zavedu vás k vašemu stolu.“

„Dobře.“

Aspoň že vyrazily na opačný konec baru, než kde seděla Marsová.

„Mám vám odnést kabát?“

„Ne, to je v pohodě.“ Eva vklouzla do kóje na označené místo. Od ostatních stolů je oddělovala stěna do výšky hlavy, doplněná o další květináče s vegetací.

Její niterný polda by dával přednost místu, odkud by měla výhled na všechno a na všechny.

Ale stačí vydržet půl hodiny...

Na druhém konci stolu stála sklenice s růžovým, napěněným drinkem.

„Dnes večer vás bude obsluhovat Cesca,“ oznámila uvaďčka. „Hned přijde.“

„Jo, díky.“

Třicet minut, slibovala si Eva, zatímco si rozmotávala šálu, upletenou šikovnými rukama její kolegyně, a cpala ji do kapsy kabátu. Odevzdaně se svlékla. Ke kóji přišla servírka s krátkými fialovými vlasy.

„Dobrý večer. Jsem Cesca a budu vás obsluhovat. Co vám můžu donést?“

Eva si v první chvíli chtěla objednat levné americké pivo, jen aby provokovala. „Vino. Červené vino.“

„Sklenici, půl lahve nebo celou láhev?“

„Jenom sklenici.“

Cesca ťukla do dálkového ovládání za opaskem. Obrazovka na stěně oddělující jejich kóji se rozzářila a objevil se na ní seznam – dlouhý seznam – červených vín.

„Chcete chvíli na rozmyšlení?“

„Ne...“ Eva o vínech něco málo věděla. Člověk nemohl žít s Roarkem a nevstřebat pár základních informací. Ukázala na kabernet: věděla, že ho mají doma a že pochází z Roarkeových vinic.

„Ach, to je vynikající vino. Hned vám ho přinesu. Dala byste si nějaké zákusky, předkrmy nebo přílohu?“

„Ne, díky.“

Když servírka odcházela, Eva uviděla DeWinterovou, jak vychází ze dveří na opačném konci baru.

Měla na sobě přiléhavé šaty téměř stejného odstínu jako servířčiny vlasy a doplnila je vysokými elastickými kozačkami stříbřitě šedé barvy – se zabijáckými podpatky tenkými jako dráty.

Když si všimla Evy, její rty, červené s nádechem fialového odstínu, se zvlínily a v očích – chladně modrých na pozadí karamelového tónu hladké pleti a tmavých vlasů – jí zablýskly ohničky smíchu.

Sebevědomým krokem přešla po naleštěné podlaze a elegantně se posadila do kóje.

„Konečně samy,“ řekla.

„Vtipné.“

„Očekávala jsem esemesku, že musíte naši schůzku zrušit.“

„Dnes večer nemám na krku žádnou mrtvolu.“

„To je fajn.“

„Nevydrží to.“

„Ne, ale co bychom my dvě dělaly, kdyby ano? Potřebujete drink.“

„Už je na cestě.“

DeWinterová zvedla svoji sklenku, napila se a opřela se. „Zdejší drinky mám moc ráda. Tenhle, Nuage Rose, je můj oblíbený. A váš?“

„Jsem tu poprvé. Dala jsem si červené víno.“

„Předpokládala jsem, že jste tady už byla, když bar patří Roarkeovi.“

Jak jsem čekala, pomyslela si Eva. „Kdybych chodila do všech podniků, které Roarke vlastní jenom tady ve městě, neměla bych čas na nic jiného.“

„To je fakt. Tenhle je můj nejoblíbenější.“ DeWinterová se uvolněně rozhlédla. „Mám blízko do práce, je krásně zařízený, chodí sem skvělí lidé a jsou tu vynikající služby.“ Jako na důkaz jejích slov postavila Cesca Evě víno na stůl.

„Neobjednala jste si je, ale...“ Cesca zvedla černý tácek s tenkými, zlatými tyčinkami.

„Olivová stébla. Cesco, vy znáte mou slabost. Díky,“ řekla DeWinterová.

„Není zač.“ Servírka postavila tácek na stůl spolu se dvěma talířky a několika nóbli ubrousky. „Dejte mi vědět, kdybyste cokoliv potřebovaly.“

„Jsou báječné,“ řekla DeWinterová Evě a dala si několik tyčinek na talířek.

Eva usoudila, že nemá smysl chovat se nezdvořile – navíc vypadaly zatraceně dobře. *A taky jsou*, pomyslela si, když ochutnala.

„Co kdybychom přešly rovnou k věci?“ DeWinterová ukousla tyčinku. „Nepotřebuji, aby mě všichni měli rádi. Dokonce ani nepotřebuji vědět, proč mě někdo nemá rád. Víte stejně dobře jako já, že když jste v trochu významném postavení, někteří lidé vám nemohou přijít na jméno. A když jste žena, ačkoliv máme druhou polovinu jednadvacátého století, je to ještě běžnější.“

Odmlčela se, aby se napila.

„Nicméně, ačkoliv vy a já nepracujeme a patrně ani nebudeme pracovat rutinně dohromady, v některých případech tomu tak bylo a bude.“

DeWinterová pokrčila rameny. „Dokážu to zvládnout, stejně jako vy. Obě jsme profesionálky a dobré v tom, co děláme. Ale taky máme osobní vazby.“

Eva ochutnala víno – bylo vážně dobré – a pozorně se podívala na DeWinterovou. „Zkoušela jste si to?“

DeWinterová povytáhla jedno dokonale tvarované obočí, ale uchovala si stejný klidný tón. „Ne, ale měla jsem dost času, abych o tom přemýšlela. Takže... přátelím se s některými vašimi přáteli. Například s Nadine nebo Mavis. S Mavis a Leonardem dokonce natolik, že mě i mou dceru pozvali na Bellinu narozeninovou oslavu. A nebyla to událost?“

„Pro Mavis jsou události i úterní rána.“

„To patří k jejímu šarmu a kouzlu. Je mi moc sympatická. Víím, že je jedna z vašich lidí...“

„Nepatří mi,“ přerušila ji Eva.

„Je součástí – klíčovou součástí – vašeho okruhu. Velice úzkého okruhu. Nepouštíte k sobě jen tak někoho a to respektuji. Nečekám, že my dvě budeme enkáčka, ale...“

„Cože?“

„Pardon, to je vliv mé dcery.“ Obličej jí prozářilo upřímné veselí. „Nejlepší kámošky. Můžeme si uchovat profesionální vztah, ale zajímalo by mě, proč vám lezu na nervy.“

„Nepřemýšlím o tom.“

DeWinterová povytáhla koutky úst a znovu se napila svého napěněného drinku. „Možná byste čistě pro účely našeho rozhovoru mohla.“

Eva nedokázala přijít na to, proč na tom záleží. Pokrčila rameny. „Neznám vás. Jste dobrá ve své práci. Hodně dobrá. To mi stačí.“

„Jsem náročná, stejně jako vy.“

„Dobře.“

„Nepřístupujeme vždycky k případu stejně, ale máme stejné cíle.“

„Proti tomu nic nenamítám.“

„Nejste typ člověka, v němž bych hledala přítele, protože jste často hrubá, úzce zaměřená a daří se vám být tvrdohlavá a zároveň upjatá.“

Zmínka o upjatosti Evu podráždila, ale nechala to plavat. „Tak co tu děláme?“

DeWinterová se nepatrně předklonila. „Vzbuzujete úžasnou a nezpochybnitelnou loajalitu nejen u svých podřízených, ale taky v osobním životě. Muž, kterého uznávám a obdivuji, je do vás bláznivě zamilovaný.“

Eva se zakousla do tyčinky. „Možná má rád tvrdohlavé hrubiánky.“

„Určitě. Ale taky vím, že umí výborně hodnotit charaktery a vnímat celkový obraz. A vidím okruh vašich blízkých přátel, jejich rozmanitost. Jsem člověk, který se od malých detailů dostává k celkovému obrazu, takže ve mně vzbuzujete zvědavost.“

DeWinterová si nenuceně vzala další tyčinku. „Je to kvůli Morrisovi?“ Vteřinku počkala a přikývla. „Takže je to do značné míry kvůli Liovi. I on je jedním z vašich lidí.“

Evou projela vlna podráždění. „Morris je svým vlastním pánem.“

„To ano, ale patří k vašemu okruhu a v něm je loajalita silná a oboustranná. Li a já jsme přátelé. Společníci. Nespíme spolu.“

„To není moje...“

„Věc? Nesmysl. Nebudte tak upjatá.“ Při záblesku v Evi-
ných očích se zasmála. „Asi vám to moc často nikdo neříká do očí.“

„Ne, pokud dotyčný člověk nechce mít na vlastních očích monokly.“

„Vážím si toho, jak se ovládáte. Záleží mi na Liovi, tedy jako na příteli. A ačkoliv je jako muž dokonalý, jak to jen jde – a já sama taky nejsem k zahození –, takhle nás to k sobě netáhne.“

Na okamžik se podívala jinam a tiše vzdychla. „Přiznávám, že jsem si občas zpola přála, aby táhlo, ale jednoduše netáhne. Ani jednoho. Neznala jsem Amaryllis, ale vím, že ji Li miloval, hluboce miloval. Vy sama víte, co znamená hluboce milovat, a víte, jak ho její ztráta zasáhla. Byla jste tu pro něj, když se to stalo, a pořád jste.“

Eva poznala, když jí někdo vykládal nesmysly, a poznala, když jí někdo říkal pravdu. A tohle byla pravda. Napětí v zádech trochu povolilo.

„Pořád truchlí,“ řekla Eva. „Ne tolik a tak jako dřív, ale truchlí.“

„Ano. A část jeho já možná bude truchlit pořád. Setkali jsme se v čase, kdy jsme oba potřebovali přítele a společníka, bez komplikací, které přináší sex. Máme hodně společného a velice se spřátelil s mou dcerou, která je láska mého života. Nečekám od Lia, že mi vyplní nějakou prázdnotu. To konec konců nečekám od nikoho, jelikož ve mně žádná prázdnota

není, a nehodlám komplikovat život svého dítěte tím, že bych do něj někoho takového přivedla.“

Na chvíli se odmlčela a znovu vzdychla. „Ačkoliv mi chybí sex. V každém případě je Miranda pro mě první i poslední. Li si s ní skvěle rozumí a myslím, že i ona jemu pomáhá najít v životě víc světla a spokojenosti. Chce se s vámi setkat.“

„Se mnou? Proč?“

„Slyšela vaše jméno a viděla vás v televizi – těžko můžete zablokovat kriminalistické kanály a internet, když je to chytrá holka a má o ty věci zájem. Navíc jste vy a Roarke věnovali Belle dům pro panenky. To byl velký hit. Ale odešli jste, než jsem ji za vámi stačila přivést.“

„Došlo k jedné nepříjemnosti.“

„Toho jsem si vědoma. Slyšela jsem. Co policista, který byl zraněn?“

„Je na nemocenské. Bude v pořádku.“

„To ráda slyším.“

„Vrátili jsme se,“ dodala Eva. „Na tu oslavu.“

„Ano, Li říkal, ale to už jsme odešly. Miranda prý potřebovala doladit nějaký školní projekt. Nemám zásluku na Lia a on ke mně nechová city, které by překračovaly hranice přátelství. Takže ať se mnou máte jakýkoliv problém, doufám, že tohle můžete vyškrtnout.“

„Dobře.“ Eva se napila vína a zamyslela se. „Neznám vás, a to, co o vás vím, nechápu. Připadáte mi jako snob, navíc taky upjatý a zatraceně nafoukaný na všechna ta písmenka kolem svého jména.“

DeWinterová se prudce napřímila. „Já nejsem snob!“

„Cože to pijete za drink, o kterém mluvíte s francouzským přízvukem?“

„Ten drink mám ráda a umím francouzsky. To ze mě nedělá snoba.“

Eva pobaveně pokračovala – koho by napadlo, že stačí tak málo, aby se člověk dostal DeWinterové pod kůži? „A navíc

se – jak se to říká? – promenujete v těch svých sladěných šatech.“

„Máte na nohách boty za šest tisíc dolarů.“

„To nemám.“ Eva se poděšeně podívala na nohu a zůstala zírat. „Bože!“ Nejspíš to tak bylo. „Rozdíl je v tom, že já netuším, kolik stojí vaše boty, vím jenom to, že nikdo se špetkou rozumu by si je nevzal, pokud by v nich měl pár hodin pobíhat.“

Obličej i hlas DeWinterové vyzařoval úžas. „Vám na mně vadí, jak se oblékám?“

„Je to systémový problém,“ odbroukla Eva.

„Houby systémový.“ DeWinterová zašermovala tyčinkou. „Udělala jste si na mě názor podle zevnějšku, ačkoliv jako polda víte, že to není správné.“

„Až moc ráda se naparujete před kamerami.“

„Já se nenaparuju. A od vás je to divná výtka, když jedna z vašich nejbližších kamarádek je reportérka – a sama jste na obrazovce pečená vařená.“

„Když to pomáhá při vyšetřování.“

„Napsala o vás zatracenou knihu. A film podle ní je nominovaný na Oskara.“

„Ne, napsala zatracenou knihu o Icoveových.“ Eva zvedla ruku. „Ukradla jste psa.“

„Ale no tak, proboha.“

„Ukradla jste psa,“ pokračovala Eva, „protože ho zanedbávali a týrali a nikdo jiný s tím nic neudělal. Nechala jste si ho. Věřím v *pomáhat a chránit*, a když někoho – třeba i psa – týrají, někdo to musí zarazit. Vy jste to udělala. To je bod pro vás.“

„Můj pes je bod pro mě?“

„Jo, a Morris už teď možná taky, protože poznám, když mi někdo kecá, a vy nekecáte. A máte na něj dobrý vliv. Když se na něj podívám, nemůžu říct nic jiného. Je vyrovnanější a možná částečně proto, že může trávit čas s vámi.“

„Záleží mi na něm.“

„To chápu. Nedělá to z vás menšího snoba nebo naparovačku v médiích, ale chápu to.“

DeWinterová si odfrkla a opřela se. „Přisahám Bohu, teď a tady, že netuším, proč jste mi napůl sympatická.“

„Totéž platí pro mě. A jelikož si myslím, že napůl stačí, můžeme to ukončit. Potřebuju jít domů.“

„Nedopila jste víno...“, začala DeWinterová.

Obě se ohlédly, když se ozvalo třísknutí skla o zem. DeWinterová hned odvrátila oči a zvedla svoji sklenici.

„Nemá cenu mrhat...“

Dál se nedostala, protože se Eva vymrštila na nohy.

Larinda Marsová už neseděla v kóji, ani její společník. Místo toho kráčela po naleštěné podlaze jako opilá a její boty křupaly na střepech z rozbité sklenice, kterou shodila z tácu kolemjdoucímu číšníkovi.

Její oči, omámené a skelné, zíraly přímo před sebe. Potácela se a klopýtala. Z pravého rukávu růžového kostýmku jí vytékala krev jako drobná říčka a kapala na zem.

Eva k ní vyběhla. Cestou odstrčila několik lidí. Někdo se dal do křiku.

Marsové se obrátily oči v sloup a kácela se dopředu. Eva ji chytila, než dopadla, ale obě se rozplácly na zemi. „DeWinterová!“ vyštěkla Eva, zatímco se snažila vytáhnout Larindin těsný rukáv a zjistit zdroj krváčení.

„Jsem tady, jsem tady. Zatlačte na ránu.“

„Kde?“

DeWinterová si klekla a oběma rukama sevřela ženin pravý biceps. „Musíme odříznout rukáv. Potřebuju něco na obvaz. Ztratila hodně krve.“

Eva vyskočila a vylovila z kapsy nůž. „Použijte tohle. Vy!“ Popadla jednu servírku. „Nikdo nesmí odejít.“

„Nemůžu...“

„Zamkněte dveře, sakra.“ Za řeči si stáhla opasek. „Vy!“ Ukázala na jednoho barmana. Lidé začali panikařit a pobí-

hat. „Zavolejte devět set jedenáctku. Hned. Potřebujeme zdravotníky.“

„Jsem lékař. Jsem lékař.“ Davem se prodíral nějaký muž.

„Já taky,“ řekla DeWinterová a odřízla Marsové rukáv. „Ztratila pulz.“

„Pažní tepna.“ Muž si obkročmo sedl na Marsovou a zahájil srdeční masáž. „Dejte jí tlakový obvaz. Jestli ji udržíme naživu... Řekněte zdravotníkům, že potřebujeme krev. Nula negativní. Potřebuje transfúzi.“

Eva nechala oběť lékařům a obrátila se k davu.

„Všichni zůstaňte na místech!“ Vytáhla odznak a zvedla ho. „Jsem policistka. Sedněte si, uvolněte místo lékařům.“ Vykročila k muži v kašmírovém svrchníku, který se snažil odstrčit servírku od dveří. „Řekla jsem, abyste se posadili.“

„Nemáte právo...“

Odhrnula si sako, aby mu ukázala zbraň. „Chcete se vsadit?“

Vrhl na ni znechucený pohled, ale odešel k baru a zůstal tam stát.

„Nikdo nesmí ven,“ zopakovala Eva. „Nikdo kromě poldů a zdravotníků.“

„Zdravotníci nebudou potřeba.“ DeWinterová si s rukama vlhkýma od krve sedla na paty. „Je mrtvá.“

Žádné mrtvolý? pomyslela si Eva a vytáhla komunikátor, aby to ohlásila.

Ne, opravdu to nevydrželo.

Plný bar lidí a jeden z nich mohl být vrah, ačkoliv Eva tušila, že ten, kdo Marsovou pořezal, už je dávno pryč. Přesto potřebovala pracovat s tím, co měla.

„Ticho!“ Její rozkaz ukončil většinu hluku. „Všichni zůstanou na svých místech nebo tam, kde jsou.“

„Chci jít domů!“ ozval se plačtivý výkřik. Eva klidně přikývla.

„To chápu a pokusím se odtud všechny pustit co nejdřív. Prozatím potřebuji, aby se lidi od tohohle a tohohle stolu ukázněně přesunuli do tamté části místnosti.“

„Je tam tolik krve,“ zamumlal někdo.

„Jo, proto je nutné, abyste se přestěhovali. Vezměte si věci a přejděte k severní straně místnosti. Prosím.“

„Jak to, že tady tomu velíte?“ vykřikl někdo. „Nemůžete nás tady držet.“

Eva jen zvedla odznak. „Tohle je policejní odznak. Jsem poručík Dallasová z newyorské policie a tohle je teď policejní vyšetřování.“

„Ehm, madam?“ ozvala se servírka u dveří.

„Poručíku.“

„No, jsou tu zdravotníci – vidím, jak příjíždějí.“

„Pusťte je dál. Prosím, přesuňte se ke straně.“

Jedna žena se zvedla a rozechvělou rukou si vzala kabelku. A omdlela. Jelikož tím odstartovala novou vlnu paniky a křiku, Eva si jí nevšimla a otočila se ke zdravotníkům, kteří právě vběhli dovnitř.

„Postarejte se o tu bezvědomou,“ řekla. „Pro tu krvácející je pozdě. A vy všichni – poslouvejte! Můžu si zapsat vaše jména a výpovědi tady a pustit vás domů, nebo můžu zavolat policejní auta, nechat vás převézt na centrálu a promluvit si s vámi tam. Máte na výběr. Jestli se odtud chcete dostat, ztichněte. A vy u těch dvou stolů, pohyb.“

„Neopustím svoji přítelkyni.“

Eva se podívala na muže, který zachytil padající dívku. „V pořádku. Udělejte zdravotníkům prostor, aby ji přenesli. Navrhuji, abyste jí zakryl výhled na krev a pomohl s jejím přesunem k severní straně místnosti. A někdo, kdo tam má k dispozici židli, přenechte ji – jak se jmenuje?“

„Marlee.“

„Přenechte ji Marlee.“ Obrátila se k jednomu barmanovi. „Co takhle jí dát trochu vody?“

„Ehm. Je tady policie.“

Díkybohu, pomyslela si Eva. „Pusťte je dál a pak se taky přesuňte na stranu. Díky.“

Jakmile policisté vstoupili, Eva viděla, že to jsou dva androidi. Mnohem lepší než nic. „Potřebuji zajistit místo činu. Lidé u těchtole stolů se přesunou na severní stranu. Sežeňte jim židle.“

„Ano, madam.“

„Nemůžeme ji něčím zakrýt?“

Na lékařovu otázku Eva i DeWinterová současně řekly: „Ne.“ Eva na DeWinterovou povytáhla obočí.

„Omlouvám se,“ pokračovala DeWinterová. „Nezaslechla jsem vaše jméno.“

„Sterling, Bryce Sterling.“

„Pane doktore, chci vám poděkovat za to, co jste udělal. Nemůžeme ji zakrýt, protože bychom tím mohli poškodit důkazy.“

„Zástěny jsou na cestě,“ dodala Eva. I terénní souprava, protože svoji měla dva bloky odtud v kufru auta. „Kdo je vedoucí baru?“

„Já.“ Jedna barmanka zvedla ruku. „Jsem vedoucí směny.“

„Jméno?“

„Emily. Emily Francisová.“

„Slečno Francisová, nevidím tu žádné bezpečnostní kamery.“

„Ne, uvnitř kamery nemáme. Jen venku.“

„Je tu další východ?“

„Je tu východ do zadní uličky.“ Ukázala za sebe. „Z kuchyně.“

„Je někdo vzadu?“

„Já – já jsem tam byl.“ Jeden muž – vlastně sotva víc než chlapec – zvedl ruku. „Byl jsem ve skladu a uslyšel jsem křik, tak jsem přiběhl sem.“

„My jsme byli v kuchyni.“

U létacích dveří za barem stála trojice zaměstnanců v bílých zástěrách.

„Je teď někdo vzadu?“

„Ne. Ale musím se přesvědčit, že je vše vypnuté. Můžu?“

„Jméno?“

„Jsem Curt, ehm, Curtis Liebowitz.“

„Zprvée, prošel někdo v poslední hodině kuchyní a vyšel zadním východem?“

„Ne-e. Chci říct, ne. To bysme viděli.“

„Tak se jděte podívat, Curtisi, a hned se vraťte. Dobře.“ Obrátila se zpátky. „Proběhne to takhle. Tihle strážníci začnou zjišťovat vaše jména, kontaktní informace a svědecké výpovědi. Až oni, případně strážníci, kteří jsou na cestě sem, budou spokojeni, smíte jít.“

Posunkem k sobě přivolala jednoho z androidů.

„Chci vědět, kdo seděl v kójkách před a za obětí, u stolů nejbliž u její kóje – jestli jsou ještě tady. Tyhle osoby chci zadržet.“

„Ano, madam.“

„Začněte. Vy jste Emily, ano?“

„Ano.“

Eva se k ní naklonila a ztišila hlas. „Víte, komu patří tenhle bar?“

„Ano. Ano, vím.“

„Víte, kdo jsem já?“

„Ano. Nevěděla jsem to, dokud jste neřekla svoje jméno, ale...“

„Prima. Potřebuju, abyste mi pomohla udržet zaměstnance v klidu. Pověřte nejspolehlivějšího číšníka nebo servírku, ať roznáší nealkoholické nápoje. Zvládnete to?“

„Ano. Poručíku? Znáám ji. Slečnu Marsovou. Larindu Marsovou.“

„Osobně?“

„Ne, totiž..., vlastně ne. Ale pravidelně sem chodí. A bývá v televizi. V pořadu s drby ze společnosti.“

Je vyrovnaná a spolehlivá, pomyslela si Eva. Nic jiného ani od Roarkeovy vedoucí neočekávala. „Nevidím muže, s kterým tady seděla.“

„Myslím, že odešel, než... než vyšla z toalet. Chci říct, že vyšla z těch dveří, a tím směrem jsou toalety, takže předpokládám, že byla tam.“

„Znáte jejího společníka?“

„Ne, ale můžu zjistit, kdo to je. Zaplatil za drinky. Z účtu. Myslím, že použil aplikaci na videofonu. Můžu se podívat.“

„Ocenila bych, kdybyste to udělala, a nechala někoho společlivého roznášet soft drinky. Žádný alkohol, ano?“

„Rozumím.“

„Kdo je obsluhoval?“

„To je Kylova kóje.“ Emily se rozhlédla a trhla bradou. „Kyle je támhle s Cescou a Malory.“

„Dobře, běžte se podívat na tu platbu.“

Eva se vrátila k tělu a sklonila se. „Za chvíli budu mít terénní soupravu, ale prozatím jsme určili její totožnost – podle hlavní vyšetřovatelky a taky vedoucí baru jde o Larindu Marsovou.“

„Já věděla, že je mi povědomá,“ poznamenala DeWintorová. „Viděla jsem její reportáže.“

„Čas smrti je vidět na mém záznamníku a potvrzený vámi i doktorem Sterlingem.“

„Vy jste měla zapnutý záznamník?“ zeptala se DeWintorová příkře.

„Uklidněte se. Kristepane. Zapnula jsem ho, když se vypořádala ze dveří a kolem ní kapala krev. Pane doktore, podle vašeho lékařského názoru, jak dlouho trvá někomu její váhy a výšky, než vykrváčí z říznutí do – říkal jste pažní tepny?“

„Přijde na to. Mohlo to trvat jen dvě minuty, ale i déle, takových osm až dvanáct. Realisticky vzato byla mrtvá, ještě než jsme ji uviděli. Nemohli jsme ji zachránit, protože už ztratila příliš mnoho krve.“

„Dobře. Řekněme, že někdo přerízne tuhle tepnu. Jaká je bezprostřední reakce?“

„To taky záleží na okolnostech. S každým stahem srdce by se z ní řinula krev. Kdyby byla tepna jen lehce poškozená,

krv by vytékala pomaleji. Bez ošetření následuje zmatek, dezorientace, šok, čím dál větší s další ztrátou krve, dokud nenastane bezvědomí a smrt.“

„Rozumím. Zapišu si vaše kontaktní informace a výpověď. Pak můžete jít dozadu do kuchyně a umýt se, jestli chcete. Máte moje svolení. Pak můžete odejít, s našimi díky.“

„Je tady moje manželka. Ona...“

„Zařídím, aby ji vyslechli nejdřív a mohli jste odejít společně.“

Narovnala se. Jeden z androidů otevřel dveře její kolegyni s doprovodem.

Detektiv Peabodyová měla na momentálně rozpuštěných tmavých vlasech nataženou čepici s bambulí. Elektronikářské eso detektiv McNab byl oblečený do červeného kabátu a kostkovaných vzdušných bot, které rozzářily bar jako ohňostroje.

Eva k nim rychle přistoupila a zvedla prst, aby zarazila jejich dotazy. „Peabodyová, potřebuju, abyste získala výpověď a kontaktní informace od toho chlápka vedle mrtvolky. Je to doktor. Jeho manželka je mezi ostatními hosty a chci, aby byla vyslechnutá hned jako další. Oba pak můžou odejít. Potom pokračujte se zaměstnanci. Je pravděpodobné, že viděli víc než hosté. McNabe, vedoucí je Emily Francisová – ta bruneta za barem. Pová vám, kde jsou bezpečnostní záznamy. Jsou tu jenom vnější kamery.“

Vzala si od něj terénní výbavu. „Vezou sem zástěny, takže je pusťte a hned zakryjte tělo. Já jdu dolů, na nejpravděpodobnější místo útoku.“

„Jenom jedna otázka.“ Peabodyová zvedla prst. „Co se sakra stalo?“

„Vypadá to, že se někdo rozhodl odříznout zpravodajství ze společnosti. Držte ty lidi na uzdě,“ dodala Eva a vykročila vedle krvavé stopy, aby ji nenarušila víc, než už se stalo.

2. kapitola

Eva šla po krvavé stopě krátkou chodbou a dolů po příkrých schodech k další, delší chodbě s toaletami – na jedněch dveřích byl nápis *Femmes* nad stylizovanou ženskou postavou, na druhých *Hommes* nad stylizovanou postavou mužskou.

Krev vedla na dámy. Eva se zastavila, vzala z terénní výbavy Hermetiků a zaizolovala si ruce i boty. Otevřela dveře.

Na bledě zlaté stěně viděla cákanec tepenné krve a další na širokém záramovaném zrcadle nad dlouhým stříbrným umyvadlem se zahnutými stříbrnými kohoutky.

Na podlaze krev vytvářela kaluž, která se už začínala srážet.

Eva ji překročila, otevřela velkou růžovou kabelku zavěšenou na háčku vedle umyvadla a prohrábla obsah.

„Oběť tu nechala peněženku. Průkaz potvrzuje její totožnost. Je tu i pepřový sprej, spouštěč poplachu a podívejme, nelegální omračovač. To naznačuje, že oběť byla buď paranoidní, nebo měla důvod nosit obranné pomůcky. A tady na polici pod zrcadlem je patrně její rtěnka.“

Hned ji prozkoumala, dala na místo značku, zkusila, jestli na rtěnce nejsou otisky, a prověřila je. Pak rtěnku uložila do sáčku na důkazy, uzavřela ho a označila.

„Přišla použít toaletu. Stála tu, nanášela si rtěnku, upravovala se. Útočník ji patrně následoval dovnitř. Nezdá se mi, že by tu na ni číhal. Musel mít zbraň u sebe, ačkoliv samotný útok mohl být z okamžitého hnutí mysli. Vytáhnout zbraň, říznout do paže. Podle předběžného ohledání to je jediná

rána, takže buď útočník věděl, kam říznout, nebo měl pořádné štěstí. Silně se kloním k tomu, že to věděl. Vykřikla?“

Eva si v duchu představila, jak Marsová stojí před zrcadlem.

Dveře se otvírají a Marsová vidí v zrcadle vraha.

Otáčí se, určitě se otáčí, podle vzoru cákanců.

„Jestli vykřikla, nebylo to dost hlasitě, abychom ji slyšeli nahoře. Útočník... jestli se on nebo ona vyhnuli krvi, taky to není štěstí. Věděl, kde má stát, aby se vyhnul výtrysku. Nebo zakryl cákance kabátem. Možná si umyl krev z rukou přímo v tomhle zatraceném umyvadle. Možná měl rukavice a pak si je svlékl.“

Na vteřinu zavřela oči, aby si vybavila, kdo chodil na toalety a přicházel z nich, zatímco si ona sama popíjela víno.

Zavrtěla hlavou a znovu se rozhlédla po místnosti.

„Čtyři kabinky. Všechny uklizené. Žádné známky zápasu nebo konfliktu. Všechno je čisté a úhledné – až na tu krev.“

Možná proběhla hádka. S tím společníkem na drinky nebo s někým jiným. S někým jiným, kdo tu popíjel. S někým, kdo ji sledoval do baru.

Nabízela se řada možností.

Eva odebrala vzorek krve a pomyslela si, že se technici postarají o zbytek.

A udělala to, co zatím odkládala. Zavolala Roarkeovi.

Na displeji videofonu se objevil jeho obličej. Ty neuvěřitelně modré oči. Ten pomalý úsměv určený jen pro ni, který mu zvlnil krásně tvarovaná ústa.

„Poručíku. Jak se má Garnet?“

„DeWinterová je nahoře. Jsme v tvém baru. Du Vin.“

„Á, takže jste se rozhodly pro dotyk Francie.“ V jeho hlasu zněl lyrický dotyk Irska. „Jak se ti tam líbí?“

„Docela to ušlo, dokud jsem nechytla případ.“

„Ach, je mi líto mrtvého a taky sebe, protože předpokládám, že nějakou dobu tě neuvidím doma.“

„Jo, nějakou dobu ne. A to chycení jsem myslela doslova. Chytla jsem ji, než se zhroutila a zemřela na té vážně pěkné podlaze tvého francouzského baru.“

Úsměv zmizel a z modrých očí vyšlehl chlad. „V mém podniku došlo k vraždě?“

„Jsem dole na dámských toaletách. Budeš muset nechat vymalovat.“

„Jedu tam.“

„Pro pořádek řeknu, že není třeba, abys sem jezdil. Ale ty ani nemusíš pro pořádek odpovídat, že stejně přijedeš. Uvidíme se, až dorazíš. Je mi to líto.“

„Mně taky.“

Ukončil spojení.

Když Eva uložila videofon zpátky do kapsy, ve dveřích se objevila Peabodyová.

Hnědýma očima se rozhlédla po místnosti. „Hm, takže víme, kde to proběhlo.“

„To víme.“

„Dorazily zástěny a jsou kolem ní. Pomohlo to uklidnit ostatní zákazníky, ale stejně jsou dost nervózní. Chcete, abych si vzala na starosti tělo, nebo výpovědi?“

„Výpovědi, prozatím. Řekla jsem androidům, ať zadrží lidi, kteří seděli nejbliž její kóji. Vyslechněte je. S někým popíjela. S mužem, míšencem před čtyřicítkou, vlnité hnědé vlasy, modré oči. Bohatý – měl drahý šedivý oblek, ehm... modrou košili, modrošedou kravatu se vzorem. Bylo na ní i trochu červené. Náramkový počítač vypadal nákladně. Stříbrný nebo z bílého zlata.“

„Jak jste byla blízko?“

„Zřejmě ne dost, ale jeho jsem si prohlédla slušně. Podle jeho výrazu neměli zrovna příjemný rozhovor.“

„Víte, kdo je ta mrtvá, vidíte?“

„Jo. Larinda Marsová, královna skandálů. Oficiálně to potvrdím. Vedoucí baru by už teď měla znát jméno jejího společníka. Zapište si ty výpovědi, já si dojdou pro jeho jméno a prověřím ho.“

„Technici?“

„Jo, zavolejte je. I tým z márnice.“

Eva se naposledy rozhlédla a přešla ke kabelce, aby ji zanesla mezi důkazy. „Je zatraceně velká na sáček, i na ten větší.“ Vyřešila to tak, že obsah kabelky vysypala do jednoho sáčku, zavřela ho a označila, a prázdnou kabelku nacpala do jiného.

Pak se vydala rovnou za Emily. „Máte tady nějakou krabici s víkem?“

„V kanceláři. Přinesu vám ji. Poručíku, muž, který popíjel se slečnou Marsovou, je Fabio Bellami. Mám jeho kontaktní informace. Vytiskla jsem vám je.“

Eva si vzala potištěný lístek. „Díky, moc mi pomáháte.“

„Jdu pro tu krabici.“

Eva si uložila papír do kapsy. Byl nejvyšší čas, aby začala věnovat pozornost oběti.

DeWinterová vstala ze židle, na které čekala.

„Můžu něco udělat?“

Eva se podívala na bílou zástěnu. „Tohle podle mě není práce pro soudního antropologa.“

„Byla jsem tu. Mám na rukách její krev. Můžu nějak pomoci?“

Eva se rozhlédla po lidech shromážděných na severní straně místnosti. „Sterling je ještě tady.“

„Už mohli s manželkou odejít, ale zůstal, aby pomohl někomu se silným záchvatem paniky – a dalšímu, co omdlel. Podle mě musí být velice dobrý lékař. A myslím, že kdybychom se k oběti dostali třeba jen o pět minut dřív, možná jsme ji zachránili. To je samozřejmě jen dohad.“

„Dohady můžou být užitečné.“ Eva jí podala Hermetikus. „Zaizolujte se.“

„Promiňte, cože?“

„Jestli chcete pomoci, zaizolujte se. Už máte na botách trochu krve.“

DeWinterová sklopila oči. „Sakra.“ Ale zaizolovala se.

A vstoupila za zástěnu s Evou.

Eva se shýbla, vytáhla ze soupravy identifikátor a přitiskla ho oběti k palci. „Oběť je Larinda Marsová, věk třicet sedm...“

„To bych neřekla,“ ozvala se DeWinterová a vysloužila si Evin chladný pohled. „Rozhodně to ještě ověřím, ale podle mého názoru je oběti něco mezi padesáti a pětapadesáti.“

„Rozumím. Oficiální informace oběti udávají její věk jako třicet sedm. Bydlí v čísle 265 na Park Avenue, střešní byt 3. Svobodná, žádný manžel ani oficiální spolubydlící, žádní potomci. Podejte mi přístroj na určení času smrti.“

Zatímco ho DeWinterová hledala v soupravě, Eva prohlédla oběť, jestli nemá další zranění. „Vypadá to, že rána na paži je jediná. Patolog to potvrdí.“ Vzala si od DeWinterové přístroj. „Čas smrti osmnáct čtyřicet tři, což souhlasí s mým záznamem. Oběť má poraněnou pažní tepnu na pravé ruce. Podle vzhledu rány způsobil poranění ostrý předmět, který prořízl rukáv i kůži.“

Eva se narovнала. „Došla sem z toalet. Ten, kdo ji pořezał, zaútočil na toaletách. Vyšla ven, ke schodům, vystoupala po nich, prošla další chodbou a ještě udělala pár kroků do baru, než se zhroutila.“

„Chcete slyšet můj názor?“

„Proto jsem vás sem pozvala.“

„Nejdřív nebyla dezorientovaná – prvních pár vteřin, možná až půl minuty, podle toho, co Li – doktor Morris – zjistí o poškození tepny. Je možné, že vyšla z toalet a dokonce až ke schodům, než se jí začala motat hlava a nastoupil zmatek.“

„Krvavá stopa je silnější v dolní části schodiště a na stěnách jsou skvrny – patrně od jejích rukou.“

„Sbírala síly na výstup. Nebo chvíli stála na schodech, nejistá a zmatená. Pak pokračovala nahoru, napůl instinktivně. Jejímu mozku chyběla krev, stejně jako srdci.“

„Kromě vás, zdravotníků, možná vojáků a poldů, kolik lidí napadne – nebo kolik jich dokonce naplánuje –, že zaútočí na tohle místo? Na tuhle tepnu? Když máte něco ostrého, vyberete si krk nebo srdce, aby oběť padla na místě. Pak máte víc času uniknout.“

„Ptáte se, nebo jenom přemýšlíte nahlas?“

„Oboje.“

„Hrdlo je účinné,“ potvrdila DeWinterová, „ale hodně krvavé, zvláště na veřejné místo. Srdce vyžaduje větší přesnost. Pažní tepna je dlouhá, což zvětšuje cíl. Pár centimetrů nad nebo pod nezmění výsledek. U srdce to neplatí.“

„Rozumím a souhlasím.“

„Pokud jde o to, kdo o tom mohl vědět, existuje takový zajímavý nástroj. Říkají mu internet.“

„Jo, jasně, kdokoliv může najít cokoliv. Ale musíte to hledat.“

„Vy si ale myslíte, že to vrah hledal.“ DeWinterová znovu sklopila pohled k Marsové. „Kvůli ní.“

„S největší pravděpodobností. Nechala tu kabelku – a v ní peněženku s hotovostí a kredity, i videofon. Měla na sobě šperky, co vypadají, že by stály za krádež. Vrah se s tím neobtěžoval. Tím se vylučuje loupežný motiv.“

Eva vstala. „Uvidíme, co zjistí Morris. Jděte za Peabodyovou, ať запиše vaši výpověď.“

„Moji?“

„Jste svědek, DeWinterová, takže ano. Budme důkladní. Pak byste měla jít domů. Vaše dcera nejspíš přemýšlí, kde jste.“

„Poslala jsem jí zprávu, že budu mít zpoždění. A ne, neřekla jsem jí proč.“

„Prima. Jděte za Peabodyovou a potom domů. Udělala jste, co jste mohla, pro Marsovou i potom. Viděla jsem, kolik ztratila krve, a souhlasím se Sterlingem. Byla mrtvá, než padla k zemi. Její mozek to jenom ještě nevěděl.“

„Nikdy jsem neviděla nikoho zemřít,“ přiznala DeWinterová. „Je to jiné, jet do terénu a zkoumat ostatky, nebo si je nechat přivést na stůl do laboratoře. Půjdu domů. Chci obejmout svou dceru. Můžete mě informovat o postupu vyšetřování?“

„To můžu.“

Když DeWinterová vyšla zpoza zástěny, Eva si znovu prohlédla mrtvou.

Roky na Larindu Marsovou nemyslela, a když na ni myslela tenkrát, necítila k ní nic víc než lehkou nechuť a opovržení.

Někdo zjevně cítil mnohem víc.

„Koho jste našťvala, Marsová?“

Vytáhla osobní počítač a zahájila prověřování Fabia Bellamiho.

Nakonec vyšla ven a málem vrazila do Roarkea, který se právě natahoval po zástěně.

„Jsi tu v dobrém čase. Minutku vydrž, prosím.“

Odnesla sáčky na důkazy, jež posbírala za zástěnou, do krabice, kterou Emily postavila na bar. Potom vytáhla z terénní soupravy pásku, uzavřela krabici a označila ji.

„Larinda Marsová,“ řekl Roarke.

„Jo.“ Ohlédla se. Počet svědků se snížil na méně než polovinu. Peabodyová seděla s DeWinterovou. „Všechno ti řeknu, ale chci nejdřív vyřídit tyhle lidi. A na nějakou dobu ti to tady zavřeme.“

„To je mi jasné.“

„McNab už by měl mít záběry z venkovní kamery. Musím je zkontrolovat. Vnitřní kamery by nám pomohly víc.“

„Zákazníci nemají rádi, když jsou v lepším podniku pod dohledem. A nemíváme tu moc vražd.“

Roarke mluvil úsečně a chladně, ale to mu nemohla vyčítat.

„To je jasné zase mně. Potřebuju získat poslední výpovědi. Tým z márnice je na cestě, stejně jako technici. Ještě musíš chvíli počkat.“

Sama pustila dovnitř tým z márnice i techniky a oběma skupinám udělila pokyny. Když se pustili do práce, na židlích a v kójkách zůstala už jen hrstka lidí, samí zaměstnanci.

Eva si sedla k Cesce.

„Omlouvám se, že jsem vás předtím nepoznala,“ začala Cesca.

„Proč byste měla? Neobsluhovala jste stůl slečny Marsové, ale znala jste ji?“

„Chodí sem tak dvakrát týdně. Někdy víckrát. Má ráda tu kóji – a Kyla. Většinou ji obsluhuje on.“

„Viděla jste ji jít dolů?“

„Ne. Všimla jsem si Kyla, jak uklízí kóji – odnášel sklenice. Měli jsme docela nával. Většinou to tak mezi půl šestou a půl osmou bývá – chodí sem lidi po práci. Vy a doktorka DeWinterová jste toho moc nechtěly, ale řada jiných stolů ano, takže jsem musela kmitat.“

„Všimla jsem si. Viděla jste, jak slečna Marsová vešla zpátky? Než se zhroutila?“

„Slyšela jsem ránu – víte, jak se rozbila ta sklenice, když... a ohlédla jsem se jako vy. Uviděla jsem ji, někdo vykřikl a vy jste vyběhla k ní. Vlastně... Asi mi nedošlo, že vidím krev, dokud neupadla a vy jste ji nechýtila. Na minutku mi bylo trochu mdlo. Tolik krve jsem ještě neviděla. Ječelo plno lidí a mně se točila hlava...“ Naznačila krouživý pohyb prstu kolem fialových vlasů. „Tak jsem si ji dala mezi kolena, dokud to nepřestalo. Řekla jste mi, abych si stoupla ke dveřím. Pomohlo, když jsem měla něco na práci.“

„Vedla jste si dobře. Viděla jste tu slečnu Marsovou někdy dřív s mužem, s kterým tady byla dneska?“

„Myslím, že ne. Nepřipadal mi povědomý. A byl dost elegantní, takže mám pocit, že bych si ho pamatovala. Ale mám dost práce, a když to není můj stůl...“

„Dobře. Váš kontakt je ve zdejších složkách, vidíte?“

„Jistě. Musí to tak být kvůli výplatě a pro případ, že by potřebovali, abych přišla mimo směnu.“

„Tak jděte domů. Někdo se vám ozve, kdy se můžete vrátit do práce.“

„Můžu se zdržet, dokud nepůjde Sherry? Je to jedna z kučařek. Jsme spolubydlíci. Nechci jít domů sama. Cítím se dost mizerně, chápete.“

„Samozřejmě. Potřebujete domů odvézt?“

„Bydlíme jenom čtyři bloky odtud. Jenom na ni počkám.“

„Žádný problém. Chcete trochu vody? Sodovku?“

Cesce se zalily oči slzami. „Já bych měla obsluhovat vás.“

„Držela jste se, Cesco. Vedla jste si dobře.“

„Dala bych si kolu.“ Utřela si oči.

„Dobře.“

Eva vstala a kývla na Roarkea. „Vidíš tu holku s fialovými vlasy? Je to Cesca, jedna z tvých servírek. Je v pohodě. A dala by si kolu.“

„Postarám se o to.“

Eva se přesunula ke Kylovi. Poznala ho – viděla, jak se zastavuje u kóje Marsové. Když k němu teď přisedla, okusoval si nehet na palci.

„Jsem poručík Dallasová.“

„Jo, to jste říkala. Já vím. Jsem Kyle. Kyle Spinder.“

Tým z márnice vyvezl zpoza zástěny nosítka s černým pytletem na tělo. Kyle nervózně odvrátil pohled a zavřel oči.

„Páni, Bože můj, páni.“

„Dýchejte pomalu, nádech, výdech.“

„Nikdy jsem neviděl nikoho mrtvého. Nikdy. Jenom v televizi, ve filmech, v hrách a tak.“

„Dnes večer jste obsluhoval slečnu Marsovou a pana Bellamiho.“

„Kir Royale – to je její drink. On si dával minerálku s limetkou. Ona si objednala kaviár na jednohubkách. On nechtěl nic.“

„Byli tu spolu už někdy dřív?“

„Jeho jsem nikdy neobsluhoval. Ještě jsem ho neviděl. Ona sem chodí často, mívá tu schůzky s různými lidmi. Vždycky se ke mně chová pěkně a někdy mi dává spropitné. Jinak nikdy neplatí – myslím útratu. Schází se tu s lidmi, kteří platí za ni, ale někdy mi dává spropitné.“

„O čem si povídali?“

Teď se zatvářil raněně. „Nemám mluvit o tom, co si říkají zákazníci.“

„Tentokrát je to jiné. Tentokrát vyšetřujeme vraždu.“

Vykulil nervózní oči. „Víte to jistě? Třeba měla nehodu. Možná.“

„Je to moje práce, být si jistá. Takže o čem si povídali?“

„Myslím, že o jeho hře. Moc jsem neposlouchal, protože se od vás opravdu čeká diskrétnost. Ale myslím, že se bavili o hře, kterou ten chlápek produkuje. A o nějakých holkách, možná něco o nelegálních látkách. O jeho manželce? Možná? Když jsem se k nim přiblížil, vždycky se odmlčeli, takže jsem toho moc neslyšel. Povídali si potichu – to je u ní obvyklé. On taky – ta druhá osoba někdy není tak tichá jako ona, ale on byl.“

„Jak byste popsal jejich rozhovor? Jako přátelský?“

Kyle zavrtěl hlavou. „Až tak přátelský mi nepřipadal. Ona se hodně usmívala, ale... on nebyl podle mě moc spokojený. Vypadal nasraně – pardon, podrážděně, našťvaně. Možná se trochu hádali, ale mluvili potichu.“

„Kdo odešel z kóje jako první?“

„Ona – dával jsem na ně pozor pro případ, že by chtěli další rundu. Měli jsme plno, ale sledoval jsem je a viděl jsem, jak se zvedla a šla dolů. Většinou tam před odchodem zajde – myslím dolů na toalety. Pak jsem měl práci, a když jsem se znovu podíval, on byl pryč. Podíval jsem se na pokladnu a viděl jsem, že účet zaplatil, tak jsem šel uklidit jejich stůl.“

„Jak dlouho to zhruba trvalo? Než jste si všiml, že je pryč a šel jste k jejich stolu?“

„To vážně nevím. Moc dlouho ne. Pět nebo deset minut. Asi spíš těch pět. Platil jiný z mých stolů, takže jsem sklidlil i ten, a když jsem pokládal táč na pult, obrátil jsem se, abych něco řekl Bentovi – ehm, támhle Bentleyovi za barem – a ona... vrazila do mě a já jsem udržel rovnováhu, ale pak jsem ji uviděl, uviděl jsem tu krev a upustil jsem táč. Upustil jsem ho a pak vypukl zmatek.“

„Ještě předtím, všiml jste si, jak jde dolů někdo jiný? Nebo jak vychází?“

„Myslím, že ne. Snažím se sledovat stoly a od nich tam nešel nikdo kromě slečny Marsové. Mám... mám... mám na sobě její krev, vidíte? Když do mě vrazila, ušpinil jsem se od krve.“

„Jo, vidím. Uděláme to tak, že vám seženeme čistou košili a tuhle si vezmeme s sebou.“

„Já ji nezabil.“ V obličejí zbělel jako stěna a na tvářích mu vyrazily rudé skvrnky. „Přísahám!“

„Já si nemyslím, že jste ji zabil. Myslím, že jste dělal svou práci. Seženu vám košili a pak můžete jít.“

„Měl jsem ji rád. Vždycky se ke mně chovala hezky.“

„Jenom tu počkejte.“

Eva znovu zašla za Roarkem. „Ten mládenec potřebuje čistou košili a místo na převlečení. Košili, kterou má na sobě, potřebuju vzít do důkazů. Oběť do něj vrazila a ušpinila ho krví. Je trochu rozklepaný.“

„Zařídím to.“

„A ještě jednu věc. Mohl bys říct své vedoucí, ať vytáhne všechny hosty, kteří platili mezi osmnácti třiceti a osmnáct čtyřicet jedna.“

„Dobře.“

Brzy v baru zbývali jen policisté a technici.

Eva si vděčně vzala kafe, které jí Roarke přinesl v přehnaně velkém bílém šálku s podšálkem. „Díky.“

Sedla si, aby si utřídila myšlenky.

Roarke se posadil proti ní a čekal.

„Vzal sis auto?“

„Ano.“

„Svěřil bys ho Peabodyové a McNabovi?“

„Ano.“

„Peabodyová!“

„Madam!“ Peabodyová dopila zbytek latté a posbírala poznámky.

„Potřebuju, abyste s McNabem odvezli na ústředí tu krabici. McNab ať projde její videofon a veškerou zdejší elektroniku.

Chci podrobné hlášení, co nejdřív. Pak začněte prověřovat jména v jejím adresáři nebo co má. Pošlete mi kopii. Můžete si půjčit Roarkeovo auto. Kde je?“ obrátila se k Roarkeovi.

„V uličce za budovou.“ Nadiktoval kódy.

„Na ústředí zaparkujte na mém místě. Roarke pak pro auto někoho pošle. McNabe, něco zajímavého z kamer?“

„Zadem nikdo nevešel ani nevyšel.“ Líně si promnul lalůček s lesem kroužků. „Předem chodila fůra lidí. Jsem si docela jistej, že mám toho chláпка, s kterým seděla – aspoň podle popisu. Jenom zezadu, ale vypadá to, že odešel v osmnáct čtyřicet. V osmnáct třicet osm odešlo pět dalších – taky jsou vidět zezadu. Tři muži, dvě ženy. Podle všeho šli pohromadě. A v osmnáct čtyřicet jedna odešly dvě ženy.“

„Pošlete mi kopii a výpovědi svědků.“

„Pojedete na ústředí?“ zeptala se Peabodyová.

„Ne, pojedu navštívit jejího společníka a pak budu pracovat z domova. Ráno je první zastávka márnice, Peabodyová. Sejdeme se tam, pokud vám neřeknu jinak.“

„A je po snídani. *Všechny chody, naservírované stříbrnou lžičkou.*“

„Cože?“

„Ach, to je její slogan. Slogan oběti z pořadu *Kdo co dělá*. *Všechny chody, naservírované stříbrnou lžičkou.* Ne že bych se na takové věci dívala,“ dodala Peabodyová trochu moc svaťouškovsky. „Jenom jsem to zaslechla.“

„Jistě. Tak pohyb. Počkejte, jak to, že jste se sem s McNabem dostali tak brzy? Odešli jste skoro hodinu před tím, než jsem vás zavolala.“

„Ještě jsem na ústředí dodělala nějaké papírování, abych počkala na McNaba. Dokončoval jeden případ. Právě jsme vycházeli, když jste se ozvala.“

„To se hodilo. Díky za pomoc, McNabe.“

„Kam jde Peabodyová, jdu i já. Budu řídit.“

„To teda ne.“ Peabodyová vyskočila a rozběhla se za ním k zadnímu vchodu.

„Potřebuju zapečetit dveře,“ řekla Eva Roarkeovi. „Tohle je pěkný podnik – na mě trochu moc nóbl, ale pěkný, a máš kvalitní zaměstnance. Zase se rozběhne.“

Podíval se na kaluž krve a rudou říčku probíhající od kaluže ke schodům.

„Na Larindu Marsovou jsem myslel velice málo, a když už jsem si vzpomněl, bylo to přinejlepším s opovržením. Ale někdo prolil její krev na mou podlahu. Věřím, že pro ni zajistíš spravedlnost. A já ji zajistím pro svůj podnik i lidi, kteří si v něm vydělávají na živobytí.“

Znovu se rozhlédl a zvedl Evin kabát. „Zamkneme to tu a ty mi můžeš začít vyplňovat bílá místa, která jsem si nevyplnil sám.“

Položila mu dlaň na loket, a jelikož byli sami, zvedla ji k jeho tváři. „Vím, že se zlobíš.“

„To je sakra fakt.“

„Stalo se to v tvém podniku,“ řekla Eva a vzala jeho obličej do dlaní. „A přímo mně pod nosem. Věř mi, že jsem našťvaná tolik co ty. Spravedlnost, jo, to je pro každou oběť to první a poslední. Ale je to i zatraceně osobní. Přímou mně pod nosem, sakra.“

Na oplátku taky vzal její obličej do dlaní a pousmál se. „Takže jsme oba našťvaní a nejspíš prolijeme za tuhle konkrétní mrtvou ženu víc potu, než si za života zasloužila.“

„Vražda to srovnává.“

„To ano.“ Zlehka Evu políbil a přiložil svoje čelo k jejímu. „Takže oba budeme dělat, co je potřeba, dokud nebude hotovo.“

3. kapitola

Vítr zesílil z nepříjemného ve vyloženě zákeřný. Jeho porvy unášely pachy vařených sojových párků, pečených kaštanů a mrznoucích lidí.

Eva seznámila Roarkea se základními fakty cestou přes dva bloky k autu.

„Žasnu, že vyšla z těch toalet. Určitě tam ztratila nejmíň půl litru krve,“ poznamenal Roarke.

Eva si pomyslela, že je pořád našťvaný, a kdo by se mu divil? „Doktor, který pomáhal, a DeWinterová se shodli, že Marsová byla víceméně mrtvá, když se vpotácela do baru. Na schodech vykrvácela celou zatracenou řeku. Dávali jí nanejvýš dvanáct minut od útoku, ale neviděli tu krvavou stopu. Já bych hádala nanejvýš polovinu té doby. A ta rána...“

Když došli k autu, Eva řekla Roarkeovi adresu a nechala ho řídit.

„Nebyla tak vážná. Na pohled. Jenom říznutí.“ Naznačila to prsty na svém bicepsu. „Ani nijak zvlášť hluboká. Je to zatraceně účinný způsob, jak někoho zabít. Ekonomický. Jedno rychlé říznutí, odejít a, jak to chápů, její srdce odvedlo zbytek práce, protože s každým stahem jí z těla vytékala další krev.“

Vytáhla počítač a podívala se na Roarkea. „Víš něco o Fabiu Bellamiovi?“

„Trochu. Párkrát jsem se s ním setkal. Je z třetí – nebo možná čtvrté – generace boháčů. Mezinárodní bankérství s přesahy do vysílání a zábavy. Myslím, že Bellami obstarává právě tu zábavu. Především v divadle. A ačkoliv měl v mládí pověst rozmařilce, zdá se, že se po svatbě umoudřil.“

„Rozmařilce?“

Roarke trhl ramenem. „Sedí to. Rozhazoval svůj svěřenecký fond, létal po světě i mimo planetu do klubů a putyk jiných bohatých kluků a dělal dost problémů, aby to vyžadovalo finanční vyrovnání a náhrady. Měl rád ženy – povídá se, že i víc najednou –, stejně jako pití a nelegální látky.“

„To zní jako námět pro reportáž Marsové.“

„Ano, ale jak jsem říkal, tenhle životní styl už nechal za sebou. Produkoval pár dobře přijatých her, zapojil se do charity a zdá se, že se dobře oženil, pokud je to, co jsem slyšel, přesné.“

„Takže se napravil?“

Roarke se na Evu upřímně usmál. „Stává se to i těm nejhorším z nás.“

Sama nemohla proti možnosti nápravy nic namítat, protože si vzala dublinského kluka z ulice a mimořádně úspěšného zloděje – bývalého. Ale taky věděla, že zvyk je železná košile.

„Možná šlápl vedle a ona se o tom doslechla. Nebo na něj jenom tlačila, aby jí dodal materiál. V každém případě se mu to nezamlouvalo. Číšník to říkal jasně – a když jsem se na ně asi tak dvakrát podívala, Bellami nevypadal spokojeně.“

Opřela se. „Ale byl tam. Proč se bohatý, úspěšný, napravený muž schází v nóbl francouzském baru s bulvární reportérkou? A proč ta reportérka pravidelně chodí do řečeného baru v centru, když sama bydlí na okraji města v Park Avenue?“

„Máme vynikající vinný lístek.“

„Pila Kir Royale. A vsadím se, že existují luxusní bary mnohem blíž u jejího bytu nebo kanálu Sedmdesát pět. Nejspíš je taky vlastníš.“

„Možná jeden nebo dva. Třeba chodila i do nich. Mohla mít víc oblíbených podniků.“

„Snad.“ Eva si to nechávala projít hlavou, zatímco Roarke hledal místo k parkování. Jakmile ho našel, Eva vystoupila a rozhlížela se po okolí, dokud se k ní nepřipojil na chodníku. „Pěkné sousedství.“

„Není daleko od našeho.“ Vzal ji za ruku. „Víš, že máš v palubní desce náhradní rukavice?“

„Zapomněla jsem. Proč mám na sobě kozačky za šest táců?“

Roarke povytáhl obočí a sklonil oči. „Aby ti chránily nohy, prakticky a vkusně.“

„To by zvládly i boty za dvě stovky.“

„O tom by se dalo diskutovat. Jak víš, že stály šest tisíc?“

„Od DeWinterové.“ Za chůze ho dloubla do paže. „Vyčetla mi je a já neměla pádnou odpověď. To jsou tři tácy za jednu botu, proboha.“

„Spočítalas to správně. Předpokládám, že jsou pohodlné.“

„Jo, jsou, ale...“

„A pevné, jak máš ráda,“ nedal se odbýt. „Mám dojem, že pokud by to bylo nutné – jak často bývá –, mohla bys v nich pronásledovat podezřelého přes několik bloků.“ Zvedl si její ruku ke rtům. „Moje policistka tráví značnou část dne na nohou, chůzí po ulicích a honěním padouchů. Mám rád její nohy a považuji kvalitní boty za stejně nezbytné pro tvou každodenní práci jako zbraň.“

„Za šest táců by měly být ze zlata,“ zahučela.

„Pak by byly příliš těžké,“ odpověděl pohotově. „A určitě bys měla puchýře. Jsme tady.“

Nechala hádky, kterou nemohla vyhrát – přinejmenším prozatím –, a prohlédla si kamennou budovu s oblým betonovým lemováním. Tři patra, vysoká, úzká okna, zdobně pobité dvojkrídle dveře z tmavého, letitého dřeva.

„Jak je tenhle dům podle tebe starý?“

„Z konce devatenáctého století. Původně šlo o sídlo, pak o banku. Městské války přečkal bez větší újmy, načas se změnil v módní butik, ale majitelům se ho nepodařilo udržet.“

„Je tvůj?“

„Byl. Před pár lety jsem ho prodal.“

„Bellamimu?“

„Přesnější je, že moji zástupci dům prodali jeho zástupcům, a teď je z něj opět sídlo. A zdá se dobře udržované, což mě naplňuje uspokojením.“

„Vsadím se, žeš na tom slušně vydělal.“

Úsměv, kterým ji obdařil, se rovnal čistému hříchu. „Drahá, jak jinak bych si mohl dovolit kupovat manželce kozačky za šest tisíc dolarů?“

„Jsi vyložený vtipálek.“

„Tvůj smích je má odměna.“ Aniž by pustil její ruku, vystoupal s ní po třech schodech k dvojkřídlym dveřím.

Eva si všimla kvalitního zabezpečení včetně pohyblivých kamer.

Když stiskla zvonek, ozval se počítačový hlas.

Dobrý večer, jak vám mohu pomoci?

„Poručík Dallasová, newyorská policie.“ Eva zvedla odznak. „A Roarke, odborný civilní poradce. Potřebuju mluvit s Fabiem Bellamim.“

Okamžik, prosím, ověřím vaši totožnost...

Vaše totožnost byla ověřena. Prosím, předložte identifikaci Roarkea, odborného civilního poradce.

„Důkladné,“ poznamenala Eva a lehce se ušklíbla, když Roarke vytáhl průkaz.

Děkuji. Prosím, počkejte, než budu informovat pana Bellamiho.

„Kdy jsi s Bellamim mluvil naposled?“ zeptala se Eva.

„Nejmíň před rokem. Spíš jsem o něm slyšel, než že bych se s ním stýkal.“

Pravá polovina dveří se otevřela a objevila se žena oblečená v úzkých černých kalhotách a svetru. Světle plavé vlasy, stažené dozadu do ohonu, nechávaly její nenápadně pohledný obličej bez rámu.

„Pojďte dál, prosím.“ V hlase zněl náznak přízvuku. Možná skandinávského, jak si Eva pomyslela. „Pan a paní Bellamiovi jsou v obývacím pokoji. Smím vám odebrat kabáty?“

„Ne, díky.“ Eva se rozhlédla po vstupní hale. Vysoké stropy s přiznanými trámy a patrový lustr, spojující rezavé železo s třípytívkým křišťálem. Nějaké obrazy – zasněžené krajinky –, dvě křesla, která vypadala staře a byla natřena výraznou červenou barvou, krémový stůl s trojicí váz, z nichž se přelévaly duhy květů.

Všechno vypovídalo o bohatství, vkusu a zajištění.

Prošli přes dřevěnou podlahu zlatého odstínu k širokému cihlovému oblouku.

Bellami vstal z dvojitého modrého křesla s vysokým opěradlem. Eva si všimla, že na sobě má stejný oblek a kravatu jako v Du Vin.

„Roarke! Jaké potěšení. A překvapení.“

Překvapení ano, odhadla Eva, když si Bellami potřásl rukou s Roarkem. Ale údiv v jeho očích nevyjadřoval potěšení. „Poručíku. Velice rád vás poznávám. DeAnno, Eva Dallasová a Roarke. Má žena, DeAnna.“

Když se jeho manželka začala zvedat z dvojitého křesla – a podle Evina odhadu by k tomu potřebovala kladkostroj, protože byla ve vysokém stupni těhotenství –, Bellami na ni namířil prst.

„Sed.“

DeAnna se zasmála. V tmavě hnědých očích jiskřila dobrá nálada. Její obličej podle Evina odhadu vděčil za část své kulatosti stejnému důvodu, proč z ní trčelo břicho jako středně velká hora.

„Dobrá, protože by mi stejně nejspíš trvalo deset minut, než bych se zvedla. Posadte se, prosím. Fabio, dones hostům něco k pití.“

„Ne, díky,“ začala Eva, ale v Bellamiho očích zahlédla něco jako prosbu. „Vlastně bychom si dali kávu.“

„Postarám se o to.“

DeAnna se rozzářila na blondýnu. „Děkuji, Lanie. Já musím sedět se svým slabým čajem a závidět vám.“

„Kdy máte termín?“ zeptal se Roarke konverzačně a usadil Evu do křesla.

„Dvacátého prvního března.“

Při pohledu na Evin výraz – který jistě vyjadřoval šok – se DeAnna znovu zasmála. Její smích zněl hrdelně a zároveň melodicky. „Ale řekli nám, abychom byli připravení už za dva týdny. Máme trojčata a ta se rodívají předčasně. Díkybohu.“

„Máte tam tři?“ vyhrkla Eva, ale hned se omluvila. „Pardon.“

„Nemáte se zač omlouvat. Fabio a já jsme reagovali stejně, když jsme to zjistili. A samé holky. Chudák Fabio. Bude obklíčený ze všech stran.“

„Nemůžu se dočkat.“

Vypadá, že to snad myslí vážně, pomyslela si Eva.

„Máme společnou známou,“ řekla DeAnna Evě. „Pro vás to vlastně není jen známá, protože jste zřejmě velice dobré přítelkyně. Mavis Freestoneová.“

„Vy znáte Mavis?“

„Znám. Před tímhle...“ ukázala si na ohromné břicho, „jsme spolu vystupovaly na jedné benefici. Je úžasná. Jedinčná a úžasná.“

„Obojí je pravda.“

Něco – a ne jenom jedna věc – se v DeAnnině břichu viditelně pohnulo. Eva se rozpačitě soustředila na její obličej. Pod tmavýma očima viděla náznaky kruhů z únavy a z olivové pleti prosvítala bledost.

Blondýna se objevila s kávovou soupřavou. Bellami vstal, aby od ní táč převzal, přitom něco zamumlal. Dívka přikývla.

„Podle pokynů lékaře,“ řekl Bellami nahlas a postavil táč.

„Ale vždyť tady jenom sedím!“ namítla DeAnna.

„Jen pojdte, maminko.“ Lanie k ní přistoupila, objala ji paží a pomohla jí vstát. „Odpočinek v posteli znamená odpočinek v posteli. Vaše děťátka jsou unavená.“

„Nepřipadají mi tak.“ DeAnna si položila ruku na břicho. „Omlouvám se,“ řekla Roarkeovi a Evě. „Jsem ve fázi, kdy jím, spím a kolébám se. A toho kolébání už taky moc nezvládnou. Doufám, že přijdete, až mě nikdo nepošle do postele.“

„Moc rádi jsme vás poznali.“ Roarke se zvedl a vzal ji za ruku. „Ať je vám všem i nadále dobře.“

„Dělám, co můžu. Dobrou noc.“

Eva si všimla, že se DeAnna opravdu kolébá. Ale kdo by se nekolébal, s takovou zátěží vpředu?

„Omlouvám se, jestli to bylo trochu nezdvořilé. Má nějaké komplikace a měla by odpočívat v posteli. A lékař jasně říkal, že by se neměla rozrušovat nebo stresovat.“

Bellami se chvíli díval za manželkou a pak nalil kávu. „Předpokládám, že když jste tady – jsem si vědom, co děláte, poručíku –, stalo se něco velice ošklivého. Jde o někoho z mé nebo DeAnniny rodiny?“

„Ne. Bez mlíka, díky.“ Eva si vzala šálek a počkala, až Bellami obslouží i Roarkea a zase si sedne. „Dnes večer jste měl schůzku s Larindou Marsovou.“

„Já... Ano.“

„Povíte mi, v kolik hodin jste odešel z Du Vin?“

„Zhruba v půl sedmé nebo ve tři čtvrti na sedm, tak nějak. Myslím, že jsem byl doma kolem sedmé. Proč?“

„Jaký jste měl vztah se slečnou Marsovou?“

Bellamiho obličej ztuhl. „Neměli jsme žádný vztah.“

„Přesto jste s ní strávil skoro hodinu nad drinky.“

Vzal si brandy, které při jejich příchodu odložil. „Můžete to označit za pracovní schůzku.“

„O jakou práci se jednalo?“

„O mou. Jestli chce Marsová dělat potíže, nechám to vyřídit svoje právníky. Nedovolím, aby někdo rozrušoval moji ženu. Jestli podala nějakou stížnost nebo mě z něčeho obvinila...“

„Je mrtvá.“

Eva to řekla klidně a sledovala jeho reakci.

„Mně je jedno, co... Cože?“ Teď mu obličej ochabl, jako kdyby inkasoval ránu do žaludku. „Co jste říkala?“

„Říkala jsem, že Larinda Marsová je mrtvá.“

Zmateně na ni zíral. „Ale vždyť jsme ještě...“ Zmatek se přetavil v šok. „Bože. Panebože! Když jsem odešel z baru, ona tam ještě zůstala. Někdo mě musel vidět odcházet – určitě mají bezpečnostní systém. Doma jsem byl kolem sedmé, na nejvýš ve čtvrt na osm. To si můžete ověřit z našeho bezpečnostního systému. I Lanie to potvrdí. Prosím, nevyslychejte DeAnnu. Prosím, nerozrušujte ji.“

Zvedl se ze širokého křesla pro dva a začal přecházet sem a tam. Prsty si mnul spánky. „Vstala od stolu – skončili jsme a ona vstala, ale neodešla z baru. Šla dolů. Předpokládám, že na toaletu. Ještě jsem minutu nebo dvě seděl, pak jsem zaplatil a odešel jsem. Vyrovnal jsem účet, vzal si kabát a šel jsem. Nevrátila se. Jel jsem přímo domů. Vzal jsem si taxi. To si taky určitě můžete ověřit. Kdy ji zabili?“

„Předpokládáte, že ji někdo zabil?“

„Řekla jste, že mrtvá. Jste z oddělení vražd. Ano, předpokládám,“ vyštěkl Bellami a rychle se podíval ke klenutému průchodu do chodby. Zhluboka se nadechl. „Když jsem odcházel z baru, byla živá.“

„Někdo na ni zaútočil. Dole.“

„Zaútočil?“ Znovu si sedl. „To mě nepřekvapuje. Byla sup. Upír. Určitě jsem nebyl jediný.“

„Jediný?“

„Kdo ji nesnášel. Sotva jsem ji znal, ale nesnášel jsem ji... U stolu jsem se nezdržel víc než minutu nebo dvě poté, co se zvedla, a v baru jsem zůstal sotva pět minut po jejím odchodu. Jak bych ji mohl následovat dolů a utlouct jí k smrti – nebo jí zakroutit krkem – a vyjít ven na ulici za necelých pět minut?“

Eva se na něj chladně dívala. „To jste chtěl udělat? Utlouct ji k smrti nebo jí zakroutit krkem?“

„Napadlo mě to,“ zahučel a zavřel oči. „Měl bych se spojit s právníky. Vím, že je hloupé takhle mluvit, ale...“ Zase oči otevřel a podíval se k chodbě. „Povím vám všechno – dobrovolně. Jenom vás žádám, abyste do toho nezatahovali moji ženu. Říkají, že potřebuje ještě dva týdny. Čím déle tím líp, ale jestli začne rodit za dva týdny, budeme za vodou. Prosím, ten čas potřebujeme.“

„Nemám důvod o tom mluvit s vaší ženou. Pokud jste nezabil Larindu Marsovou.“

„Nikoho jsem nezabil. Dělal jsem v životě lehkomyšlné, neopatrné pitomosti, ale nikdy jsem nikoho nezabil. Vydírala mě.“

„Kvůli čemu?“

„Než jsem poznal DeAnnu, dělal jsem ty pitomosti úplně běžně. Užíval jsem si to, rád jsem šokoval ostatní – obzvlášť svoji rodinu. Byl jsem rozmazlený a privilegovaný fracek.“ Zavrtěl hlavou. „Když jsem pil, chtěl jsem se opít. Když jsem bral drogy, chtěl jsem, aby mě vynesly tak vysoko, jak to jen šlo. Pokaždé. Nebyl jsem alkoholik ani narkoman. Bral jsem leccos a využíval jsem lidi, protože jsem mohl. Neměl jsem v životě žádný cíl a tak se mi to líbilo. Potom jsem poznal DeAnnu. Jsou chvíle a lidé, kteří vám změní život. Kteří vám ho zachrání. DeAnna změnila a zachránila můj.“

„Když jste se seznámili, zářila na Broadwayi,“ řekl Roarke. „Byla hvězda plná talentu a příslibů.“

„Ano. Nadaná, nádherná jako lesklý poklad v krabici. A já si pomyslel, že ji získám.“

Stiskl rty, jako kdyby byl sám sebou znechucený.

„Tak jsem to bral. Že DeAnna nebude špatná. Viděla, jaký jsem – lehkomyšlný, bezohledný –, a odmítla mě. To pro mě představovalo výzvu, a tak jsem vytrval. Nikam jsem se u ní nedostal,“ dodal s mírným úsměvem. „Začal jsem ji vnímat ne jako třpytivý poklad, ale jako hádanku. Potom jako osobu. Chtěl jsem jí něco dokázat. I sobě. Našel jsem jednu hru. Napsal ji jeden můj starý přítel a nedokázal nikoho přesvědčit,

aby se na ni podíval,“ vysvětloval Bellami. „Já se podíval. A požádal jsem DeAnnu, aby se podívala taky. Udělala to, promluvila si s mým přítelem, sešla se s ním a se mnou. Pracovali jsme. Pracoval jsem vlastně poprvé v životě. A bylo to jako zjevení. Šlo mi to, byl jsem v tom opravdu dobrý, a to se mi líbilo. Začal jsem sekát dobrotu. Začal jsem pořádně žít. Tu hru jsem produkoval a vedla si slušně. Neotřásla divadelním světem, ale měla dobré ohlasy. Produkoval jsem další a ta měla taky celkem úspěch. Můj přítel napsal novou hru, vážně dobrou, a při práci na ní stál o DeAnnin názor. Zase jsme se sešli. Zamilovala se do mě. Já jsem ji už miloval. Vybudovali jsme si společný život a teď pracujeme na rodině. Pomohla mi, abych si znovu získal důvěru a respekt svých společníků, prarodičů a sestry. Pomohla mi, abych si začal vážit sám sebe.“

„To všechno je minulost,“ řekla Eva. „Jak vás mohla Marsová vydírat ohledně věcí, o kterých už vaše žena, vaše rodina a každý, kdo vás znal, věděli?“

„Před pár měsíci, na začátku prosince, si DeAnna vyjela na víkend se dvěma kamarádkami ze školy. Byla hrozně vyčerpaná a tenhle výlet do lázní kousek za městem jí udělal moc dobře. Její lékař souhlasil, vlastně to přímo doporučil. Ten večer, kdy odjela, jsem se šel podívat do klubu v centru na jednu zpěvačku, o které jsme uvažovali do nové hry. Chtěli jsme – můj přítel a já – vidět, jak si vede před publikem. Během první části vystoupení mému příteli zazvonil telefon. Volající se představila jako zdravotní sestra v Clintonově nemocnici a řekla mu, že jeho matka onemocněla. Nešlo o nic zásadního, ale matka prý dostala nějaké léky a požádala zaměstnance nemocnice, aby se s ním spojili a poprosili ho, ať ji vyzvedne a odveze domů. Jeho matka mívá těžké migrény, a když se to rozvine, je jí hodně zle. Přítel tedy musel odejít a já se rozhodl, že zůstanu na zbytek vystoupení. Řekl jsem, ať se ozve, kdyby nakonec šlo o něco vážnějšího.“

Vzpomínám si, jak jsem poslouchal tu zpěvačku a představoval si ji v roli. Vzpomínám si, že jsem se začal cítit... divně. Točila se mi hlava, i když jsem seděl. Víím, že jsem nechal na stole hotové peníze, protože jsem potřeboval vypadnout na vzduch. Pak už si vzpomínám jenom na to, že jsem se vzbudil nahoře ve své posteli. Děsivě mě bolela hlava a v puse jsem měl jako v polepšovně. Taková rána znám z dřívějšíka.“

Odmlčel se a sklopil oči k rukám. „Dal jsem si jednu brandy – jednu. Chtěl jsem mít čistou hlavu, abych zhodnotil vystoupení. A teď si jenom zřídka dávám víc než dva drinky. Nevzpomínám si, jak jsem odešel z klubu, ani jak jsem se dostal domů do postele. Nikdy jsem neměl takový výpadek paměti, ani když jsem bral všechno, co se dalo. Říkal jsem si, že se mi udělalo zle po té brandy nebo po rychlé večeři, co jsem snědl předtím. Jenomže... cítil jsem ze sebe parfém – zatuchlý parfém, a ne manželčin. Nevšímal jsem si toho, osprchoval jsem se a...“

„Myslíte, že vás někdo omámil?“

„Vím to.“ Prudce zvedl hlavu a v očích se mu zablýskla zlost. „Vím to naprosto jistě. Ale tehdy? Později během dne jsem mluvil s tím přítelem. Zuřil. Jel do nemocnice, ale matka tam vůbec nebyla a nevolala mu žádná sestra. Jel za matkou do bytu a byla v pořádku. Někdo chtěl, abych zůstal sám. Nejdřív jsme si mysleli, že šlo jenom o úchylný vtip. Dokonce mě napadlo, že to mohl být někdo z kumpánů, s kterými jsem se kdysi bavíval. Takové věci nám připadaly vtipné.“

„A teď?“ pobídla ho Eva.

„Souhlasil jsem se schůzkou se slečnou Marsovou, jelikož mě uháněla už nějakou dobu. Naznačovala, že bych měl vědět, co ví ona – než to zjistí všichni ostatní. Taková je realita naší branže, že s Marsovou člověk musel vycházet – do určité míry. A tak jsem se s ní sešel v baru. Varovala mě, abych si dával pozor na svou reakci a na to, co řeknu. *Je tady plno lidí, vidíte?* řekla. *Plno lidí, co můžou roznášet drby.* Ukázala mi video. Měla video, na kterém jsem byl se dvěma ženami v po-

steli, kterou sdílím se svou manželkou. Byli jsme... v manželčině posteli.“

Zbledl a zavřel oči. Chvilí trvalo, než se ovládl.

„Nikdy bych – miluju svou ženu. Nikdy bych jí to neudělal. Už nejsem takový. Řekl jsem jí – tedy Marsově –, že se to nikdy nestalo. Že je to podvrh. Odpověděla, že pravost videa lze prokázat a navíc že má svědky, kteří mě viděli odcházet z klubu – znala jména, datum i čas – s těmi dvěma ženami. Prý jsem byl opilý a osahával jsem je. Nastoupili jsme společně do taxíku.“

„Co váš domácí bezpečnostní systém?“

„Ráno po probuzení jsem se díval. Zajímalo mě, kdy jsem dorazil domů a v jakém stavu. Bezpečnostní systém kdosi na dálku vypnul. Mým kódem. Sotva hodinu po tom, co J. C., ten můj přítel, odešel. Dnes večer mi Marsová řekla, že ví, že DeAnna je ve velice delikátním stavu a jak by ji rozrušilo, kdyby měla čelit tomuto hroznému důkazu mé nevěry. Jak by to zničilo mou pověst, co jsem si pracně vybudoval. Všem včetně mé ženy by bylo jasné, že jsem pořád stejný opilec a darebák. Pak se otočila a usmála se na číšníka. Ani jsem neslyšel, co si povídali. Hučelo mi v hlavě. Chtěl jsem sáhnout přes stůl a zlomit jí vaz. Přelomit ho jako větvičku. Naklonila se ke mně, pořád s úsměvem, a šeptla, že to nikdo nemusí vědět. Prý umí zachovat tajemství – pro přátele.“

Přitiskl si prsty k očím. „Promiňte, potřebuju trochu vody.“

„Já vám ji donesu.“ Roarke vstal. „Kuchyně?“ Ukázal do zadní části domu. Bellami přikývl.

„Kolik chtěla?“

Bellami se opřel a zavřel oči. „Říkala, že přátelé si navzájem vycházejí vstříc. Ona udělá něco pro mě a já jí to splatím. Nezvyšil jsem hlas. V duchu jsem křičel, ale nezvyšil jsem hlas. Řekl jsem, že jsem to neudělal, že to na mě narafičila. Seděla proti mně, usmívala se a popíjela svůj drink. To video dokáže, že jsem to udělal, a kdo uvěří člověku s mojí minulostí, že to na něj někdo nastražil? Tenhle měsíc to bude osm

tisíc. Ohromilo mě, jak málo, a ona vysvětlila, že příští měsíc to bude šest, potom sedm a částky se budou pořád měnit. Nechci si to prý zapsat? Jen jsem tam seděl. Ona...“

Roarke se vrátil s vysokou sklenicí vody s ledem a Bellami se na okamžik odmlčel.

„Díky. Díky. Bože.“ Napil se, zhluboka se nadechl a znovu se napil. „Říkala, že pokud jí dodám jiná tajemství, kvalitní informace, sníží se tím splátka za daný měsíc. Dala mi na výběr: hotovost, nebo informace. A nikdo nikdy neuvidí to video... Moje žena zůstane v blažené nevědomosti, narodí se nám rozkošné dětičky a můžeme žít dál jako dosud. Pokud budu platit. Víím, že to nebylo všechno. Dohadoval jsem se, opatrně. Na všechno si ani nevzpomínám. Jako kdybych účinkoval v nějaké hře a zapomněl jsem svůj text. Řekl jsem Marsové, že dostane svoje krvavé peníze, ale nikdy nebudu praskat na jiné a způsobovat jim to, co ona dělá mně. Odpověděla, že bych se divil, jak se tenhle postoj časem mění. Prozatím jsem se s ní měl sejít za dva dny na stejném místě a ve stejném čase, s hotovostí. Pak vstala, řekla, že se před odchodem ještě upraví a já že můžu vyrovnat útratu. Odešla.

Nezabil jsem ji. Chtěl jsem ji zranit, ale... co by to provedlo s DeAnnou? Všechno by vyšlo najevo a čekal by nás skandál. DeAnna musí být v klidu a spokojená. Naše děti. Budeme mít trojčata. Moje holčičky jsou v mé manželce. Neohrozil bych je ani kvůli uspokojení z toho, že bych té svini ublížil.“

„Kde je na ruce pažní tepna?“ zeptala se Eva.

Bellami stáhl obočí. „Nemám tušení.“

„Co víte o anatomii?“

„Vím, kde co je, víceméně. O ženském pohlavním ústrojí vím upřímně řečeno mnohem víc, než bych chtěl. Pažní tepna? Asi vede od srdce k paži, ne?“

„To úplně ne. Nebudu mluvit s vaší ženou a udělám všechno, co je v mých silách, abych to udržela mimo média.“

Bellamimu vyhrkly slzy. „Děkuju. A já – chci maximálně spolupracovat.“

„Potřebuju jméno a číslo na vašeho přítele – toho, který s vámi šel do klubu. Potřebuju veškerou komunikaci mezi vámi a Marsovou. A je pravděpodobné, že my dva si také ještě promluvíme.“

„Samozřejmě.“

„Jestli jste mi lhal, zjistím to.“

„Nelhal. Neohrozil bych manželku ani dcery.“

„To vám náhodou věřím.“

Když vyšli před dům, Roarke objal Evu paží. „Soucítila jsi s ním, stejně jako já.“

„Věřím, že miluje svou ženu, a myslím, že se na něj Marsová zaměřila jako na bohatého bývalého sukničkáře, který může hodně ztratit. Podařilo se jí někoho přemluvit, aby mu dal něco do pití. To znamená, že ho sledovala a vybrala si čas. Manželka je na dva dny pryč – trojka vypadá ještě hůř v manželské posteli.“

„Nemyslíš, že ji zabil.“

„Kloním se k tomu, že ho to nepříjemně překvapilo. Pořád o sobě pochybuje, obzvlášť když se probudil po výpadku paměti, a s tím Marsová počítala. Nevešel do toho baru s úmyslem zabít a já mám dojem – docela silný –, že její vrah ano. Taky si myslím, že kdyby pouštěla Bellamimu žilou dál – ohrožovala jeho manželku, rodinu i život –, nakonec by jí ublížil. Ale dnes večer ne.“

„Zato jí ublížil někdo jiný, komu pouštěla žilou – protože zjevně jde o její obchodní model.“

Eva přikývla. „Jen si to vezmi. Ty pouštíš žilou mně, já pusť žilou tobě, mrcho. Je to přímo poetické. Proč sakra lidi nechodí na policii?“

„Mám ti vypočítat všechny důvody?“ Přitáhl ji zpátky k sobě, protože se mu vymanila. „Chápu tvůj pohled na věc, poručíku, ale je těžké přijít za poldou a přiznat se, že jsem něco zpronevěřil, že jsem podváděl nebo kryl zločin nebo

chybu. Vyděrači, jak velice dobře víš, právě na to spoléhají. Zaplatíš mi a já uchovám tvoje tajemství.“

„A nikdy nepřestanou. Nikdy nepřestanou pouštět oběti žilou.“

„V tom máš naprostou pravdu, ale oběti doufají, že ano. A pokud jde o ty, kteří si mohou dovolit platit, jsou to pro ně jenom peníze, což je nic v porovnání s tím, co všechno můžou ztratit.“

„Peníze, nebo informace... Vsadím se, že řídu lidí pumpovala o informace. Zlevňuje to platby a jsou to přece jenom drby.“

Eva si sedla do auta a opřela si hlavu. „Nebo protislužby,“ pokračovala. „Jako třeba hodit něco do pití nějakému chlápku v klubu. Marsová by rozhodně neriskovala a nedělala to sama. Možná si najala ty elesky, ale to je snadné. Ten Bellamiho přítel to asi nebyl,“ zamyslela se. „Prověříme jeho historku i jeho, ale nezdá se mi, že by zničil životy dvou lidí, kteří pomohli odstartovat jeho dráhu.“

„Možná měla něco i na něj.“

„Jo, mohla ho k tomu nutit, ale pokud nezjistím, že je lump, nezdá se mi to. Trojčata, proboha!“ Eva se zachvěla a dodala: „Musím se podívat do jejího bytu. Bydlela na Park Avenue.“

„Potřebuješ se najíst. Já taky.“

„Hm. Jo. Asi jo.“

„Zastavíme se na pizzu – Bůh mi pomáhej – a pak pojedeme na Park Avenue.“

„To mi vyhovuje.“

4. kapitola

Eva sice považovala pár klínků pizzy a plechovku pepsi – ve službě si nemohla dát víno – za dokonalé jídlo, ale předpokládala, že musí Roarkeovi připsat body za to, že jí připomněl, aby se vůbec najedla.

A čtyřicet minut, po které jedla, jí umožnilo, aby si utřídila v duchu myšlenky.

„Jsi na dámských toaletách,“ začala, když se znovu usadila na místo spolujezdce.

„V tom případě doufám, že všechny ženy uvnitř jsou štíhlé a spoře oděné.“

„Úchyle.“ Zašermovala na něj prstem. „Jinak. Já jsem na ženských toaletách. Vejde další žena. Nereaguju, sotva si jí všímám a dál se věnuju tomu, co zrovna dělám.“

„Muži si představují, že tvoje činnost sestává ze zkrášlování sebe a jiných štíhlých, spoře oděných krásek. Toaletní verze klasické polštářové bitvy.“

„Opakuji poznámku o úchylovi.“

„Musím poznamenat, že se mýlíš – možná ne s tím úchylem, ale jinak ano. Jestli jsi na toaletách, poručíku, a vejde jiná žena, nejenže si jí všimneš, ale budeš schopná ji popsat do sebemenších podrobností po jediném pohledu těch svých poldovských očí.“

„Dobře, tak nějaká civilistka je na toaletách a vejde jiná žena. Nebude si jí všímat. Pokud vejde muž, zareaguje. Možná ji to pobaví, pokud tam není sama, nebo pokud řečený muž rozpačitě vycouvá. Možná ji popadne zlost, pokud má k tomu

sklony, nebo úzkost či strach, pokud ten muž vypadá hroživě. Ale bude reagovat. Všimne si ho a bude ve střehu.“

„Takže se kloníš k vražedkyni?“

„Není to jisté. Tohle byla obecná poznámka. Konkrétně Marsová je na toaletách a někdo vejde. Pokud je to žena, Marsová nemusí nutně reagovat – pokud řečenou ženu nezná. V případě muže by reagovala určitě, tak či onak. Pokud ho znala, nejspíš by byla spíš pobavená nebo by ji to prostě zaujalo. Jestli to je jeden z vydíraných, což je sakra logičtější, než že by nějaký náhodný vrah jen tak nakráčel dovnitř a pořežal náhodnou ženu – navíc podle výpovědí chodila do toho baru pravidelně –, zareaguje Marsová jinak. Možná pobavením, možná podrážděním, možná zvědavostí, podle jejího postoje k danému vydíranému. Ale nebála se ho.“

„Jak jsi k tomu dospěla?“

„Její rtěnka je na polici u zrcadla. Pověsila si kabelku na háček, vytáhla rtěnku – a když zemřela, měla čerstvou vrstvu rtěnky na rtech, takže ji taky použila. Čili vstoupí vrah a Marsová si buď dál maluje rty, nebo rtěnku zavře a postaví ji na polici. V kabelce má pepřový sprej, spouštěč poplachu a ještě nelegální omračovač – v otevřené kabelce na dosah, ale ne-sáhne po ničem z toho. Vnitřek kabelky měla uspořádaný, ne rozházený, jak bys čekal, kdyby do ní hmátla pro zbraň. A položila rtěnku.“

Eva to v duchu jasně viděla. Hřívu plavých vlasů, růžový kostýmek i rtěnku stejného odstínu.

„Potřebuju, aby to Morris potvrdil, ale logika i prohlídka místa činu naznačují, že stála k vrahovi čelem, když ji řízl. Takže položila rtěnku a otočila se. Říká něco jako: *Copak, moje oběti, spleťla sis dveře?* Jestli je chytrý, jen k ní přikročí, řízne a uhne před prvním výtryskem. Možná tam ještě pár vteřin zůstává, možná si ukládá do paměti skvostný pohled na její šok, na to, jak si zakrývá dlaní ránu i jak z ní stříká krev. Pak práskl do bot. Musel si počínat rychle. Bar je plný lidí a dovnitř mohl vejít někdo další.“